

ÜÇÜNCÜ ANTLAŞMA – Jesus Christus'un Vahyi

Bölüm 12... Acılar, Ölüm ve Diriliş

Passion, Death & Resurrection... 3 Testament Chapter 12 - Almandan tercüme: Jasmin

Jesus'un Ömür Boyu Çektiği Zahmetler ve Acılar

Rab şöyle konuşuyor...

1. İnsanlar arasında yaşayıp hayatımı örnek bir ders kitabı yaptım. Bütün acıları, denemeleri, mücadeleleri, fakirliği, çalışmayı ve zulümleri yaşadım. Yakınlarım tarafından reddedilmeyi, nankörlüğü ve ihaneti, uzun süren günlük işleri, açlığı, susuzluğu, alay edilmeyi, yalnızlığı ve ölümü yaşadım. Bütün insanlığın günahlarının yükünün benim üstüme yüklenmesine izin verdim. İnsanların ruhumu sözlerimde ve hatta görülebilir durumdaki son kaburga kemiğimde delinmiş vücudumda incelemesine izin verdim. Tanrı olmama rağmen, alay edilen kral, çırılçıplak edilen oldum ve utanç çarmihini da tepenin yamacına, eşkıyaların öldürüldüğü yere kadar taşımak zorunda kaldım. İnsan olarak sırf sözlerin Tanrı'sı olmayıp eylemlerin Tanrı'sı olduğumun ispatı orada sona erdi. (217, 11)

2. Saat yaklaştığında ve Son Akşam Yemeği sona erdiğinde, Jesus öğrencilerine son talimatları vermişti. O her zaman orada dua ettiği Zeytin Bahçesi'ne gidip Babası'na: "Rab, eğer mümkünse, o acıların kâsesini benden al, ama benim dileğim değil, daha ziyade senin dileğin olsun!" dedi. Sonra beni ele verecek olan öğrencim beni tutuklayacak olan bir insan sürüsüyle bana yaklaştı. Onlar: "Nasıralı Jesus kimdir?" diye sorduklarında, Yahuda Ustası'na yaklaşıp onu öptü. Jesus'un sakince soğukkanlılığını gördüklerinde, adamların kalbinde korku doğup etkilenmişlerdi ve bir kere daha: "Jesus hanginiz?" diye sordular. Onlara doğru gidip: "Buradayım, o benim!" dedim. O andan itibaren acılarım başladı.

3. Beni rahiplerin, hâkimlerin ve güçlülerin önüne getirdiler. Beni sorguya çektiler, yargıladılar ve Musa'nın kanununa karşı geldiğimi ve imparatorun egemenliğini yıkmak için bir krallık kurmak istediğimi öne sürerek bana dava açtılar. (152, 6 – 7)

Yahuda'nın İhaneti

4. Birçok fırsatta sırf bana inananların yanında değil, bilhassa bana ihanet eden, zulüm eden ve yargılayanlara sevgimi beyan ettiğimi hatırlamıyor musunuz? Şimdi bütün alaylara izin vermemin nedenini sorabilirsiniz. Ve size yanıtlıyorum: Onların tamamen düşüncelerinin ve eylemlerinin özgürlük içinde gerçekleşmesini sağlamam gerekliydi ki, kendimi beyan etmem için uygun fırsatlar sağlansın. Ve böylece herkes dünyaya öğrettiğim merhamet ve sevgiyi öğrensin.

5. Yahuda'nın kalbini bana ihanet etmeye teşvik etmedim; o kalbi karanlık düşüncelerle doluyken, kötü bir düşüncenin aleti olmuştu. Fakat o öğrencimin vefasızlığı karşısında onu affettiğimi gösterdim.

6. Size alçakgönüllülüğümün örneğini göstermek için elçilerimden birisinin bana ihanet etmesi gerekmezdi. Ustanız, alçakgönüllülüğü insanların ona sunduğu her fırsatta ispatlardı. Usta'nın dünyaya tanrısal alçakgönüllülüğünü göstermesi için alet olması o elçiye düştü. Jesus'un ölümüne

neden olan o insanın zayıf olduğunu düşündüyseniz, size söylüyorum ki, yanılıyorsunuz. Çünkü ben kendimi size tamamen feda etmek için geldim. Eğer o bu yolla olmasaydı, emin olabilirsiniz ki, o başka yolla olurdu. Ondandır Ustası'na borçlu olduğu sevgisinin kararması ve sadakatinin kaybolduğu bir anda kardeşiniz olan o elçimi lanetlemenize ve yargılamanıza hakkınız yoktur. Eğer ona beni öldürmenin suçunu yüklüyorsanız, kanımın bütün insanların kurtuluşu için aktığını bildiğiniz için neden onu kutsamıyorsunuz? Sizin hiç birinizin deneyimlerde yenilmemesi için dua etmesi ve yalvarması daha iyidir, çünkü din bilginlerinin ve Ferisilerin ikiyüzlülüğü hâlâ bu dünyada varlığını sürdürüyor. (90, 37 – 39)

Jesus'un Acıları

7. Başkâhin Kayafa beni sorguya çektiği zaman, bana: "Sen Tanrı'nın Oğlu Mesih isen, söyle bize" diye konuştuğunda, ben de ona: "Kendin söyledin işte!" diye yanıt verdim. (21, 30)

8. Birkaç gün önce benim eylemlerime hayran olan ve kutsayan kalplerin birçoğu onları unuttular ve bana nankörlük edip beni hor görenlerle birlik oldular. Hiçbir insanın belleğinden kaybolmaması için o fedakârlığın çok büyük olması gerekiyordu.

9. Dünya ve o dünyanın parçası olan siz beni suçladınız, benimle alay ettiniz ve hiçbir insanın aşağılanamayacağı şekilde aşağıladınız. Bana içmek için sunduğunuz kâseyi içip boşalttım. İnsanlar arasında belirlenmiş olan sevgimi adım adım yerine getirdim ve kendimi çocuklarıma hediye ettim.

10. O'nu kanlar içinde ve solurken görmelerine rağmen, ne mutlu Tanrı'ya inananlara!

11. Fakat daha ağır bir şey beni bekliyordu: iki eşkiya arasında bir ağaca çivilenerek ölmek. Ama o kitapta yazılıydı ve ondan ötürü yerine gelmesi gerekiyordu ki, ben esas Mesih olarak fark edileyim. (152, 8 – 11)

12. Size şimdi verdiğim talimat için "İkinci Devirde" çoktan bir örnek verdim. Jesus çarmıhta asılıydı, Kurtarıcı çok sevdiği insan kalabalığı karşısında çarmıhta can çekişiyordu. Her kalp O'nun çaldığı bir kapıydı. Seyircilerin arasında insan kitlelerini yöneten insan vardı, kilise efendisi, gümrükçü, Ferisi, zengin, fakir, sefil ve saf kalpli. Onların bir kısmı o saatte ölmek üzere olanın kim olduğunu O'nun eylemlerini ve iyiliklerini gördükleri için biliyorlardı, diğerleri ise masum kanı akıtmaya susamış ve intikam hırsıyla "Yahudilerin Kralı" diye alay ettikleri kişinin ölümünü hızlanmasını sağlıyorlardı. Ama O sadece bir halkın kralı değil, özellikle yeryüzünde bütün milletlerin ve uzaydaki bütün dünyaların kralı olduğunu onlar bilmiyorlardı. Jesus son bakışını o insan kitlesine yöneltirken, merhamet dolu sevgi ve acımayla Babası'na rica edip şöyle dedi: "Baba, onları affet, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar."

13. O bakış, hem O'nun için ağlayanları, hem de O'nun acılarına sevinenleri kapsıyordu, çünkü Baba'nın sevgisi olan Usta'nın sevgisi herkese aynı şekilde geçerlidir. (103, 26 – 27)

14. Jesus'un varlığından rahatsız olanlar tarafından kışkırtılan halk O'nu yaraladığı, işkence ettiği ve dayak sonucu sıradan bir insan gibi kanını akıttığı gün geldiğinde ve sonra onlar O'nun herhangi bir insan gibi ölümle pençelediğini gördüğünde, Ferisiler, halkın ileri gelenleri ve rahipler

memnunlukla: “Kendisine Tanrı’nın Oğlu diyene, kendisini kral sanana ve Mesih diye tebliğ edene bakın!” diye ilan ettiler.

15. Jesus, Babası’nın diğerlerinden daha ziyade onları affetmesini diledi ki, onlar kutsal yazıları bilmelerine rağmen, O’nu reddettiler ve insan kitlesi önünde O’nu dolandırıcı yerine koydular. Onlar Tanrı’nın kanununun öğretmeni olduklarını iddia etmelerine rağmen, Jesus yargılanırken, aslında ne yaptıklarını bilmeyen onlardı. O kalabalık halk arasında gördükleri böyle bir haksızlık karşısında acılar içinde olanlar ve böyle bir adaletli insanın kurban edilmesi karşısında gözyaşı dökkenler vardı. O erkekler ve kadınlar saf kalpli, alçak gönüllü ve yüce ruhlu insanlar olup kurban edilenin kim olduğunu biliyorlardı ve onlar Usta’nın ölümüyle ne kaybettiklerini anladılar. (150, 24 – 25)

16. Size konuşan çarmıhta ölümle pençeleşerek cellattın hizmetkârları tarafından zulüm ve işkence edilmiş olan ve gözlerini sonsuzluğa yönelterek: “Baba, onları affet, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!” diyendir.

17. O Tanrı’nın affına bütün insanları dâhil ettim, çünkü ben insanların geçmişini, şimdiki zamanını ve geleceğini görebiliyordum. O kutsal saatte sizin bu devirde benim sözümü duyacağınızı gördüğümü hakikaten ve ruhen söyleyebilirim. (268, 38 – 39)

18. Yüksek çarmıhtan aşağıya gözlerimi insan kitlesine yönelttiğimde, Maria’yı (Jesus’un annesi) gördüm ve ona Yuhanna hakkında: “Anne, bu senin oğlun”, Yuhanna’ya ise: “Ođul, bu senin annen!” dedim.

19. Yuhanna o saatte o cümlenin anlamını anlayabilen tek kişiydi, çünkü insan kitlesi öyle kördü ki. “Susadım!” dediğim zaman, onlar benim susuzluğumu fiziksel olarak anlayıp ben ruhumun almak istediği sevgiye susarken, bana öd ve sirke verdiler.

20. Yanımdaki iki eşkıya da ölümle pençeleşiyordu, fakat onlardan birisi benimle alay edip kendisini mahvederken, diğeri inancın ışığıyla aydınlığa kavuştu. O adam Tanrı’yı rezillik içinde çarmıhta çivili ve ölümün eşiğinde görmesine rağmen, O’nun Tanrı olduğuna inanıp O’na: “Kendi krallığına girdiğinde beni an” dedi. Bunun üzerine o kadar çok inançtan etkilenerек: “Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın” dedim.

21. O an Jesus’un kalbinde kopan fırtınaları kimse bilmiyor. O anda orada vuku bulan tabiat faciaları O’nun yalnızlığında kalbinden geçenlerin zayıf bir yansımasıdır. Tanrısal Ruh’un acıları öyle büyük ve gerçekti ki, kendisini o anda zayıf hisseden bedeni: “Tanrım, Tanrım, neden beni terk ettin?” diye haykırdı.

22. İnsanlara yaşamayı öğrettiğim gibi, ölmeyi de öğrettim. Aynı zamanda beni aşağılayan ve zulüm edenleri bile affedip Baba’ya: “Onları affet, onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!” derken, onları kutsadım.

23. Ruhunu dünyayı terk ederken, O: “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum” dedi. Mükemmel bir ders örneği yerine geldi, Tanrı ve insan olarak konuştum. (152, 12 – 17)

24. Dimas'ın kurtuluşu bulması için sadece bir an yetti ve o hayatının son anıydı. O adam çarmıhtan bana seslendi ve Tanrı'nın Oğlu diye adlandırılan Jesus can çekişmesine rağmen, O'nun Mesih ve Kurtarıcı olduğunu hissediyordu ve kalbinin bütün pişmanlığıyla ve ruhunun bütün alçakgönüllülüğüyle kendisini O'na teslim etti. Ondandır dolayı ona cenneti aynı günde vaat ettim.

25. Bilmeden günah işleyen, ama hayatının sonunda kalbinin alçakgönüllülüğüyle ve imanı ile bana seslenen herkese onun asil ve yüksek bir yaşamı tanımasını sağlamak için onu dünyanın acılarından yukarı doğru çeken merhametli sevgimin şefkatini hissettireceğimi size söylüyorum. (94, 71 – 72)

26. Evet, sevgili Dimas, imanının ödülü olarak seni götürdüğüm benimle ışığın ve ruhi barışın cennetindeydin. Jesus'ta – can çekişen ve kanlar içinde – Tanrı olduğunu şüphelenenlere kim söyleyebilirdi ve O'nun sağında can çekişen eşkiyada ışıktan ruhun gizli olduğunu kim bilebilirdi?

27. Zaman geçti ve ruh huzur bulduğunda, beni reddeden ve benimle alay edenlerin çoğu hakikatimin ışığına girdiler. Ondandır dolayı da pişmanlıkları büyük, izimden gitme istekleri de yok edilemez türdendi. (320, 67)

28. Bana “İkinci Devirde” kılıf olarak hizmet eden vücut can çekişirken ve ben çarmıhtan aşağıya doğru son sözlerimi söylediğimde, ne o an, ne de uzun zaman sonra anlaşılan son sözlerimin arasında: “Tanrım, Tanrım, neden beni terk ettin?” sözü vardı.

29. Bu sözlerden dolayı birçokları şüphelendi, diğerleri ise onun yüreksizlik, bocalama, bir zayıflık anı olduğunu düşündükleri için şaşkındılar. Fakat bu sözün son söz olmadığını düşünemediler, bilhassa o sözden sonra kudret ve berraklık dolu bir söz daha: “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!” ve “Tamamlandı!” diye beyan ettim.

30. Şimdi hatalarınızı aydınlığa çıkarmak için geri geldiğimden ötürü ve sizin gizem diye adlandırdığınız şeyleri aydınlığa kavuşturmak için size söylüyorum: Çarmıhta asılıyken can çekişmem uzun, kanlıydı ve Jesus'un vücudu bütün insanların vücudundan çok daha hassastı. O uzun süren agoniye katlanmak zorundaydı ve ölüm kolay kolay gelmedi. Jesus dünyadaki görevini bitirmiş, son sözünü söylemiş ve son öğretisini vermişti. Sonra o işkence görmüş vücut, paramparça et ruhun bedenden ayrılışını hissedince, acılar içinde Rab'be: “Baba, Baba, beni neden terk ettin?” diye sordu. O yaralı kuzunun çobanına yumuşak ve acı dolu feryat çağrısıydı. O Christus'un, “sözün” Jesus'ta insan olduğunun ve O'nun acılarının gerçekten olduğunun ispatıydı.

31. Bu sözlerin Baba ile sonsuza dek bir olan Christus'a ait olduğunu söyleyebilir misiniz? İnsanlığın körlüğünden ötürü lime lime edilmiş Jesus'un vücudunun inlemesi olduğunu şimdi biliyorsunuz. Fakat Rab'in okşaması o paramparça vücuda indiğinde, Jesus sözlerine devam etti ve sözleri: “Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum” ve “Tamamlandı!” idi. (34, 27- 30)

32. Jesus çarmıhta asılı kalırken, sevgisinin sesinden ve O'nun sözleriyle getirdiği adaletinden – ki, O hakikatin kendisi gibi çıplak öldü - sarsılmayan hiçbir insan ruhu yoktu. Jesus'un hayatını araştıranlar, ne O'ndan önce, ne de O'ndan sonra O'nun gibi eylemler başaran birisi olmadığını keşfettiler, çünkü onlar insanlığı kurtaracak olan Tanrı'nın örnek eylemleriydi.

33. Uysalca kurban edilmeye geldim, çünkü kanım sizi değiştirip kurtaracağını biliyordum. Son dakikalarımaya kadar sevgi dolu dille konuşup sizi affettim, çünkü size yüksek bir öğreti vermeye ve size mükemmel örneklerle sonsuzluğa giden yolu taslak çizerek göstermeye geldim.

34. İnsanlık, bedeninin zayıflıklarını arayarak, beni amacımdayan caydırmak istiyordu, fakat ben caymadım. İnsanlar beni Tanrı'yı kötülemeye ayartmak istiyorlardı, fakat O'nu kötülemedim. İnsanlar beni daha çok incittikçe, ben de onlara karşı o kadar çok acıma ve sevgi duydum ve onlar benim vücudumu daha çok yaraladıkça, o kadar çok kan ölü inançlı insanlara yaşam vermek için o vücuttan aktı.

35. O kan, insan ruhuna gideceği yolu çizdiğim sevginin sembolüdür. Adaletle acıkanlara inancımın sözlerini ve ümidini, ruhta yoksullara vahiylerimin definesini bıraktım.

36. Ancak insanlık bu devirden sonra dünyaya kimin gelmiş olduğunu kavradı. Bunun üzerine Jesus'un eylemleri mükemmel ve tanrısal olarak kabul edildi, olağanüstü olarak farkına varıldı. Ruhtan yaratıklarda ne kadar çok pişmanlık! Ne kadar çok vicdan azabı! (29, 37 – 41)

37. Eğer "yol, hakikat ve yaşam" olan Jesus görevini yedi sözden oluşan duayla bitirdiyse ve son olarak Babası'na: "Ruhumu ellerine bırakıyorum!" dediyse, O Usta'nın çırağı ve öğrencisi olup olmadığını, Baba'ya itaat ve mütevazılık saygınız olmadan bu dünyadan göçüp göçemeyeceğinizi düşünün. Tanrı'nın sizi korumasını dilemeden, gözlerinizi bu dünyaya kapatıp kapatamayacağınızı düşünün, çünkü o gözleri ölümden sonra diğer yerlerde yeniden açacaksınız.

38. Jesus'un bütün hayatı Babası için sevgi kurbanı olmaktı. O'nun çarmıhta can çekişme anları sevgi duası, insanlar için dilek ve aftı.

39. İnsanlık, size gösterdiğim bu yoldu. Ustanız'ın izinden gidin ve size mutluluğun kaynağı olan kucağıma sizi almaya söz veriyorum.

40. Ben, Christus, Jesus yoluyla Baba'nın görkemini, bilgeliğini ve gücünü gösterdim. Ruhlarında inanca, akıllarında ışığa ve kalplerinde barışa ihtiyacı olanlara sıhhat getirmekle mucizeler yaratmak için güç kullanıldı. Sevginin tam kendi kudreti olan o güç acı çekenlere onlara tamamen kendimi vermekle yağdırıldı. O derece ki, o gücü kendi vücudum için ihtiyacım olan ölüm anımda kullanmadım.

41. Vücudumun acı çekmesini önlemek için bendeki o gücü kullanmadım. Çünkü insan olarak dünyaya geldiğimde, sizin için acı çekmek ve size elle tutulabilir tanrısal ve insancıl sonsuz sevgimi ve olgunlaşmamış insanlara, acı çekenlere ve günahkârlara merhametimi ispat etmek amacıyla geldim.

42. Gösterdiğim bütün güçler – ister bir cüzzamlıya şifa getirmem, bir köre görmesini sağlamam, sakatları hareket ettirebilmem, isterse günahkârları Tanrı'ya döndürmem ve ölüleri diriltmem olsun – insanlara gösterdiğim Tanrı'nın bana verdiği bütün yetkiler onlara hakikatimin ispatını vermek içindi. Tabiat güçlerine, yaşam ve ölüme olan yetkimi ispat etmekle, bu gücü kendi çıkarım için kullanmak istemiyordum. Böylece vücudumun çarmıh acılarını ve ağrıları tatmasına izin verdim.

43. Gerçi benim gücüm vücudumun acılarını önleyebilirdi, ama sizin gözünüzde o zaman hangi ödülü hak etmiş olabilirdim? Acılarımı önlemek için kendi gücümü kullansaydım, insanların kavrayabileceği hangi önderliği bırakmış olurdu? O anlarda kendi gücümü kullanmamak ve Tanrısal gücü reddetmek vücudun ağrılarını, insanların nankörlüğü karşısında üzünlüğü, yalnızlığı, can çekişmesini, ölümü hissetmek ve yaşamak için gerekliydi.

44. Ondan dolayı Jesus'un ağzı ölüm saatinde çektiği acılar gerçek olduğu için yardım istedi. Ama o ateşler içinde ve yorgun Jesus'un vücudunu saran sadece fiziksel bir ağrı değildi, aynı zamanda o vücut yoluyla işkence görmüş, kendi kör, nankör ve kibirli çocukları tarafından alay edilmiş ve o çocuklar için kanını akıtan Tanrı'yı ruhen hissetmeydi.

45. Jesus, ona can veren ruh yoluyla güçlüydü ve o ruh Tanrı'nın Ruhuydu. O ağrılara karşı ağrı hissetmez ve O'nun peşini kovalayanlara karşı yenilmez olabilirdi, ama O'nun gözyaşları dökmesi, insan kitlesi önünde yere yıkılmasını hissetmesi, vücudunun yorgun olması ve vücudundaki kanın son damlasına kadar aktıktan sonra ölmesi gerekliydi.

46. Böylece görevim bu dünyada bitti. Yeruşalim'e girdiği zaman, halk tarafından birkaç gün önce kral ilan edilenin bu dünyada varlığının sonu böylece sona erdi. (320, 56 – 61)

Öbür Dünyada Jesus'un Kurtuluş Eylemi

47. İnsanlığın ilk çağlarında insan ruhu o kadar az gelişmişti ki, o insanlardaki ölümden sonra ruhi bir yaşamın varlığını içten kavrayabilme eksikliği ve öldükten sonra ruhun gideceği yeri bilmemeleri, ölürken ruhun vücudu terk etmesiyle derin bir uykuya dalmasına neden oldu ve bu uykudan yavaş yavaş uyandılar. Fakat Christus bütün ruhlara öğretisini vermek için Jesus'ta insan olduğunda, insanlar arasında görevini bitirdikten hemen sonra, şaşkınlığından kurtulmak ve Yaratan'a doğru yükselebilmek için dünyanın başlangıcından beri onu bekleyen büyük ruh kitlelerine ışığını yolladı.

48. Sadece Christus o karanlığı aydınlatabilirdi, sadece O'nun sesi uyuyan o ruhları gelişmeleri için uyandırabilirdi. Christus insan olarak öldüğü zaman, O'ndaki Tanrı'nın Ruhunu ruhsal dünyaya (öbür dünyaya) ve hatta ölüm uykusunda yatan ruhların bulunduğu o mezarlara ışık getirdi. O ruhlar, o gecede (Jesus'un öldüğü gecede) dünyada dolaşıp kendilerini insanlara görünebilir hale getirdiler ki, Kurtarıcının bütün yaratıklar için yaşam olduğuna ve ruhun ölümsüz olduğuna şahitlik ettiler. (41, 5 – 6)

49. Erkekler ve kadınlar öbür dünyadan işaretler ve seslenmeler duydular. Yaşlılar ve çocuklar aynı şekilde bu olayların şahidi oldular. Kurtarıcının çarmıhta ölümünden önce tanrısal ışık insanların kalbine girdi. Öbür dünyadaki ruhlar insan ruhlarına seslendiler. Usta'nın insan olarak son nefesini verdiği gün ve O'nun ışığı her mağaraya ve her köşeye girdiğinde – hem maddi dünyaya, hem de ruhi dünyaya – o anda çoktan beri O'nu bekleyen ruhlar ki, onlar maddeleşmiş, şaşkın, yolundan sapmış hasta, vicdan azabının zincirine bağlanmış, haksızlığın yükünü yanında taşıyan ve kendisini ölü sanan ve vücutlarını terk edememiş ruhlar, derin uykularından uyanıp yaşama doğru kalktılar.

51. Mezardaki ruhlar dünyayı terk etmeden önce, akrabalarına dirilişlerinin ve varlıklarının şahitliğini yaptılar. Böylece bütün dünya o gecenin matem ve acılarında o bildirileri yaşadı.

51. İnsanların kalpleri (bu olaylar karşısında) sarsıldı ve çocuklar çoktan beri ölmüş olup kısa bir süre için o gün geri gelen ruhlar karşısında ağlıyorlardı. O ruhlar dünyaya sevgi tohumlarını ekmek için gelen ve aynı zamanda ruhi tarlaları süren – o tarlalarda çok ruh yaşar ve o ruhlar aynı şekilde O'nun çocuklarıdır – onlara şifa getiren ve onları bilgisizliklerinden kurtaran Usta'nın şahitliğini yapmak için geri döndüler. (339, 22)

52. Vücudumu terk ettiğim anda, ruhum hakikatin sözüyle onlara konuşmak için ruhların dünyasına girdi. Size konuştuğum gibi, onlara da Tanrı'nın sevgisi hakkında konuştum, çünkü bu yaşamı gerçekten tanımaktır.

53. Size doğrusunu söyleyeyim, Jesus'un ruhu bir an bile mezarda kalmadı. O diğer ruhi dünyalarda çok iyilikler yapmak zorundaydı. Sonsuz ruhumun size olduğu gibi onlara da pek çok vahiy beyan etmesi gerekiyordu.

54. Ruhtan yaratıkların sevmeyi bilmedikleri dünyalar da vardır. Onlar karanlıkta yaşayıp ışığı özlüyorlar. Bugün insanlar sevgisizlik ve bencilliğin egemen olduğu yerde karanlık hâkim olduğunu, savaş ve tutkuların Tanrı'nın cennetine götüren yolun kapısını kilitleyen anahtar olduğunu biliyorlar.

55. Sevgi ise hakikat olan ışık cennetinin kapısını açan anahtardır.

56. Bu dünyada kendimi maddi şeylerle beyan ettim. Öbür dünyada kendimi yükselmiş ruhi yaratıklara bildirdim ki, onlar benim ilhamlarımı direkt almaktan aciz olanlara ders versinler. O yüksek parlayan yaratıklar burada olduğu gibi konuşucularımdır. (213, 6 – 11)

Jesus'un Dirilişinden Sonra Görünmesi

57. Çarmıha gerilişimden birkaç gün sonra, öğrencilerim Maria'nın etrafında toplandıkları zaman, varlığımı Maria'ya hissettirdim ki, o vizyon bir güvercini sembolize etti. O kutsal saatte hiç kimse hareket etmeye ve herhangi bir söz söylemeye cesaret etmedi. O ruhi görünüm esnasında tamamen vecit olmuşlardı. Kalpleri kuvvet ve güvenle çarpıyordu, çünkü o görünüşe göre onlardan ayrılmış olan Ustaları'nın hep onlarla birlikte olacağını biliyorlardı. (8, 15)

58. Benim size ruhen gelişimin neden hiçbir anlamı olmadığını sanıyorsunuz? Ben insan olarak öldükten sonra, öğrencilerimle konuşmaya devam ettiğimi ve kendimi ruhen onlara gösterdiğimi hatırlayın.

59. Onların imanını güçlendiren ve misyon görevinde onlara yeni cesaret veren görünümüm olmasaydı, onlara ne olurdu?

60. Onlardan ayrılışımdan sonra gördüğüm resim üzücüydü: Onların gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu, her an bir hıçkırık göğüslerinden çıkıyordu, çok dua ediyorlar ve korku ve vicdan azabı onlara sıkıntı veriyordu. Biliyorlardı ki, onlardan birisi beni satmış, diğeri beni inkâr etmiş ve hemen hemen hepsi beni ölüm saatimde terk etmişti.

61. Bütün mükemmelliğin Ustası'nın nasıl şahidi olabilirlerdi? Çeşitli inançta ve tarzda düşünen ve yaşayan insanlara karşı nasıl cesaretli ve güçlü olabilirlerdi?
62. Tam o anda ruhum onların acılarını dindirmek, imanlarını tutuşturmak ve kalplerini öğretim idealini alevlendirmek için göründü.
63. Öğrencilerime görülebilmek ve hissedilebilmek için ruhuma insan gibi şekil verdim, ama benim onların yanında varlığım yine de ruhen idi ve görünümümün elçilerim arasında hangi etkisi ve hangi anlamı olduğuna bakın. (279, 47 – 52)
64. Kurban olmam tamamlandı, fakat o kalplerin bana eskisinden daha çok ihtiyacı olduğunu bilerek, çünkü içlerinde şüphe fırtınası, acı, şaşkınlık ve korku kükrediği için, onlara sonsuz merhametimin bir ispatını daha vermek için, hemen onlara yaklaştım. Sözlerimin çocuklarıma sevgim ve merhametle insan şeklini aldım ki, o dünyadaki vücudumun bir kopyasıydı. Böylece kendimi gösterdim ve duyurdum. Sözlerimle o yıkık ruhi yaratıklarda yeniden imanı alevlendirdim. O bu dünyada izimden gidenlere kendimi beyan etmek için yeni bir ders, yeni bir tarzı. Onlar kendilerini güçlü, ilham dolu, iman yoluyla ve hakikatimi kavramakla değişmiş hissettiler.
65. Şahidi oldukları ispatlarıma rağmen, onların arasında öğrencilerime ruhen verdiğim beyan ve ispatlarımı inatla inkâr eden birisi vardı. Onun inanabilmesi için benim ruhi varlığıma fiziksel duyu organlarıyla dokunmasına izin vermem gerekiyordu.
66. Ama bana yakın olan sırf öğrencilerim arasında şüpheçiler çıkmadı. Hayır, kasabalarda, şehirlerde ve köylerde de gücümün ispatını gören ve bu eylemlerimden ötürü izimden giden yandaşlarım arasında şaşkınlık, korkak sorular ve duygunluk oluştu. İnsanlar, neden her şeyin bu şekilde sona erdiğini anlayamadılar.
67. Onların hepsine karşı merhamet doluydum ve ondan dolayı da onlara öğrencilerime olduğu gibi onlardan uzaklaşmadığımı – insan olarak dünyada onlara artık destek olmasam da – ispatını verdim. Her evde, ailede ve halkta bana inananlara ruhi varlığımı çeşitli şekilde hissettirmekle kendimi onların kalplerine beyan ettim. Dünyada Ustası'nı kaybetmek zorunda olan Hristiyan halkların mücadelesi o zaman kalkıp ona vahiy edilen hakikati beyan etmek için başladı. Onların büyük eylemlerini hepimiz bilirsiniz. (333, 38 – 41)
68. "İkinci Devirde" kendimi öğrencilerime bulutlar arasında son kez gösterdiğim zaman, gözlerinden kaybolduğumda, onların hepsi üzümlük içindeydi. Çünkü kendilerini o an terkedilmiş hissediyorlardı. Ama sonra Tanrı'nın bir meleğinin onlara: "Celileli adamlar, neye bakıyorsunuz? Bugün göğe çıkarken gördüğünüz Jesus'u aynı şekilde aşağıya indiğini göreceksiniz" diyen sesini işittiler.
69. O zaman Usta'nın insanlara geri gelişinin ruhen olacağını anladılar. (8, 13 – 14)